

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku
Ekklesiastikē Istorìa, Eklogai Apo Tōn Istorion
Philostorgiu Kai Theodōru**

Theodoretus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

Henrici Valesii Observationum Ecclesiasticarum Ad Evagrivm Libri Duo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

HENRICI VALESII
OBSERVATIONUM
ECCLESIASTICARUM
AD EVAGRIVM
LIBRI DUO.

PRIMUS EST DE PETRO ANTIOCHENO EPISCOPO,
Et de Synodis adversus eum congregatis.

SECUNDVS EST DE ACACIO EPISCOPO
*Constantinopolitano, & de duabus Synodis Romanis
in quibus damnatus est.*

HENRICI VALSII
OBSERVATIONUM
ECCLIASTIARUM
AD EVANGELIUM
LIBRI DEO

PRIMUM EST DE PETRO ANTIQVANO EPISCOPO
Et de synodo aduersus eum congregata
SECUNDUM EST DE ACACIO EPISCOPO
Catholice religionis & de synodo contra eum
in qua damnatus est

DE PETRO
ANTIOCHENO EPISCOPO
QUI FULLO COGNOMINATUS EST,
ET DE SYNODIS
ADVERSUS EUM COLLECTIS.

Caput Primum.

PETRUS Monachus primum fuit Accemiten-
sis, & in eo monasterio Fullonis artem exer-
cuit; unde & Fullonis cognomen tum ei
inditum, ut scribit Alexander Monachus in
laudatione sancti Barnabæ. In hoc igitur mo-
nasterio Petrus cum adversus Chalcedonensem
Synodum assidue declamaret, & Eutychanum
dogma palam defenderet, tanquam corruptor Apo-
stolicæ fidei, à fratribus eiectus est monasterio.
Inde igitur digressus, Chalcedonem se contulit, &
in ea urbe Presbyter fuit Ecclesiæ sanctæ Basæ, ut
testatur Theodorus Lector, & Theophanes in
Chronico. Verum cum in ea quoque urbe Eu-
tychanum dogma publicè prædicaret, & Chalce-
donensem Synodum convitiis & maledictis appe-
teret, inde quoque expulsus venit Constantinopo-
lim. Erat tunc in urbe regiâ Zeno vir potentissi-
mus, Patricius & Comes Excubitorum, cui Leo
Ang. Ariadnem filiam suam desponderat. In ejus
amicitiam Petrus callidè sese insinuavit. Et cum
idem Zeno à Leone Magister militum per Orien-
tem in locum Ardaburii factus, in Orientem pro-
ficisceretur, Petrus ejus comitatu adhæsit, & unâ
cum illo venit Antiochiam. Id factum est Leone
quartum & Probiano Cos. anno Christi 471. ut in
Annalibus Ecclesiasticis rectè observavit Baronius.
Neque enim audiendus est Theophanes, qui hunc
Zenonis ac Petri adventum in urbem Antiochiam
diu ante retulit. Sed cum constet ex Candidi Hi-
storia, Zenonem magistrum Orientalis militiæ
factum non fuisse, nisi post cædem Asparis & Ar-
daburii: Etenim Ardaburius magister erat rei mi-
litaris per Orientem, ut testatur Damascius apud
Suidam in voce *σπηνεαυδς*; cumque præterea
constet ex Marcellini & ex Victoris Thuronen-
sis Chronico, Asparem & Ardaburium eo quem
dixi anno cæsos esse, ipsorum necesse est, ut Zeno &
Petrus qui eum comitatus est, eo Consulatu An-
tiochiam advenerint. Erat tunc in urbe Antioche-

Ana Præsul Martyrius, vir Catholicus, & Chalce-
donensis Synodi propugnator. Hunc Petrus Ze-
nonis gratiâ atque opibus adjutus, omnibus mo-
dis oppugnare aggressus est: Nestorianum eum
appellans, & Clericos Antiochenis Ecclesiæ ad-
versus eum incitans. Erant in urbe Antiochena
plurimi Apollinaris sectatores, jam inde à Vitale
Antiocheno propagati, qui Meletii ac Paulini tem-
poribus schisma in ea Ecclesia & sui nominis
sectam condiderat. Horum igitur partibus ad-
junctus Petrus Fullo, Theopaschitarum dogma
palam prædicare cæpit, anathema dicens iis qui
Deum crucifixum negarent. Quin etiam Trifa-
gio hymno qui in Ecclesia cani consueverat, clau-
sulam illam adjecit: *Qui crucifixus es pro no-
bis.* Quâ ex re plebs Antiochena duas in partes
divisa est. Et alii quidem Petrum Fullonem se-
Bquebantur: Reliqui vero martyrio adhererunt.
Is tunc temporis Constantinopolim profectus
fuerat ob Ecclesiastica quædam negotia, ac for-
tasse etiam ob tumultus illos quos Petrus Fullo in
Antiochensi Ecclesia excitaverat. Cum igitur
Constantinopolim venisset Martyrius, Genna-
dii Constantinopolitani Episcopi operâ ac suffra-
gio à Leone Augusto benignè susceptus est, idque
cujus gratia potissimum venerat ab Imperatore ob-
tinuit; legem videlicet quâ interdictum erat, ne
quis Monachus relicto suo monasterio, in urbe
Antiochena, vel in alia qualibet civitate moraretur,
& de religione disputando turbas ac tumultus in
Ecclesia excitaret. Ea Constitutio Leonis Aug.
ad Zenonem Magistrum militum missa refertur in
libro primo codicis Justiniani, qua Petrus Fullo
tacito nomine denotatur, ut rectè à Baronio ob-
Cservatum est. Reversus post hæc Antiochiam
Martyrius, cum seditiones ac dissidia quotidie au-
geri animadverteret, & Zenonem Magistrum mi-
litiæ sprete Leonis Constitutione Fulloni favere,
in publico Ecclesiæ conventu palam Episcopatu
sese abdicavit, retenta nihilominus sibi sacerdotii
dignitate. Quo facto, Petrus Fullo in Antioche-
nam sedem tanquam vacuum insiluit. Quæ cum
Gennadius comperisset CP. Episcopus, cuncta

Leoni Augusto nuntiavit. Imperator vero his rebus commotus, Synodum Episcoporum Antiochia fieri præcepit, in qua Petrus Fullo depositus est ac damnatus, & in ejus locum ordinatus est Julianus, ut scribunt Theodorus Lector & Theophanes. Porro Imperator Leo Petrum Fullonem Synodali sententiâ damnatum, Oasin in exilium deportari jussit, ut testatur Acacius Constantinopolitanus Episcopus in epistola ad Simplicium Papam, quæ refertur à Gelasio in gestis de nomine Acacii. Hujus epistolæ verba operæ pretium fuerit hic apponere. Ex iis enim colligitur id quod superius dixi, Petrum Fullonem in Synodo esse damnatum. Sic igitur habent. Cui dum Acacii scripta legeremus quæ de Petro & Joanne Antiochenis miserat, excessus Acacii etiam in hac causâ gravissimos deprehendit. Illo enim tempore quo de Petro Alexandrino damnato retulerat, non longè post etiam de Petro & Joanne scripserat: Petrum apud Constantinopolim monasterium gubernasse; sed hoc propter crimina derelicto, Antiochiam fugisse. Ibi pulso Martyrio Catholico Episcopo, per hæreticos sedem ipsius occupasse; continuoque damnatum, à Leone tunc Principe ad Oasitanum exilium esse directum. De quo lapsus, Constantinopolim rediisse, ac dedisse fidem quod nullas ulterius turbas facere prorsus auderet. Hæc est prima Petri Fullonis damnatio. Quam si quis non in Synodo ab Episcopis factam esse contendat, sed ab ipso Leone Augusto, is meminisse debet, Episcopos nunquam solitos esse in exilium mitti à Christianis Imperatoribus, nisi post damnationis sententiam in eos legitime prolatam. Sic Photinum, Nestorium ac Dioscorum legimus esse relegatos post Synodale judicium, ut omittam Arium Presbyterum. Certè Liberatus in cap. 18. Breviarii, locum hunc ex epistola Acacii describens, discretè dicit Petrum ab Episcopis esse damnatum, & Leonis imperio in Oasin deportatum. Caterum Petrus Fullo in hac primâ Episcopatus Antiocheni invasione, brevi admodum tempore sedisse videtur. Nam in epistola Acacii ad Simplicium Papam, cujus verba superius relata sunt, post arreptum Episcopatum continuo damnatus esse dicitur.

Capit. II.

Post mortem Leonis Augusti, Zeno de quo supra diximus, à Leone filio suo coronatus, Imperii regimen accepit. Sed mox Basiliscus tyrannide arrepta, eum cum Ariadne conjuge in isauriam fugere compulit. Ita Basiliscus citra sanguinem Imperium adeptus, statim adversus Chalcedonensem Synodum insurrexit, & promulgata sanctione eandem Synodum ab omnibus Episcopis damnari præcepit. Ac primum quidem Timotheum Alurum ab exilio revocavit. Petrum deinde Fullonem sedis suæ restitui jussit, ut tradunt Theodorus Lector & Theo-

phanes. Quibus rebus acceptis, Julianus Antiochenus Episcopus gravi dolore percussus interit. Petrus igitur Fullo cum Antiochenam sedem præfule suo viduatam reperisset, eam iterum occupavit. Ac primum quidem Joannem quendam qui Synodali sententiâ depositus fuerat, Episcopum Apamenis ordinavit. Sed cum Apamensi Joannem Episcopum admittente nolissent, Joannes Antiochiam reversus, adversus Petrum auctorem Episcopatus sui insurrexit. Et collectâ Episcoporum Orientalium Synodo, Petrum è sede sua deturbavit. Ipse in ejus locum susceptus trium circiter mensium spatium Episcopatum obtinuit, ut tradit Theophanes in Chronico. Joanne igitur post trimestre spatium deposito, communi Orientalium Episcoporum suffragio Stephanus Episcopus Antiochiæ ordinatur anno Christi 378. Qui mox Synodicas litteras ad Acacium Constantinopolitanum Episcopum misit, quibus ei & ordinationem suam, & damnationem Petri ac Joannis Antiocheni significabat. His litteris acceptis, Acacius Synodum Episcoporum qui tunc fortè Constantinopoli morabantur, collegit, & Petrum Fullonem ac Joannem supra memoratum, una cum Paulo quodam Ephesiorum, ni fallor, Episcopo damnavit: Deque ea re litteras scripsit ad Simplicium Papam, petens ab Apostolica sede, ut si fortè ad eam confugerent, nec visum dignos eos haberet; & si jam aliquam indulgentiam forsitan impetrassent, irritam esse debere affirmans; nec eorum penitentiam recipendam esse. Hujus epistolæ verba, haud certè sensum ipsum refert Gelasius in gestis de nomine Acacii. Meminit etiam ejusdem epistolæ Acacii ad Simplicium Gelasius Papa in epistola ad Orientales his verbis: *Hic autem ille*, est Petrus Antiochenus quem nec per penitentiam ad communionem Catholicam recipi etiam à sede Apostolica poposcit Acacius. Sed & Felix Papa in epistola quam scripsit universis Archimandritis & Monachis Constantinopoli & per Bithyniam consistentibus, ejusdem epistolæ meminit ita dicens: Adjectum etiam tunc cum ista in examinatione tractantur, quod Acacius Joannem illum Tyrannorum Ecclesiæ fecerit præsidere, qui Apamenis à Petro Antiochena Ecclesiâ tyranno fuerat Episcopus ordinatus, sed minime receptus. Proprio Ordinatore depulso eandem sedem non timuit occupare. Quos tunc hypocrita Acacius ita fecit ab Apostolica sede damnari, ut his etiam Christianorum vocabulum tolleret, quod gesta apud eum habita manifestant. Ex quibus verbis colligitur, Petrum Fullonem in Constantinopolitana Synodo ab Acacio esse damnatum. Hæc enim verba Felicis Papæ; quod gesta apud eum habita manifestant, non nisi de Synodalibus gestis intelligi possunt. Ceterum in iisdem litteris ad Simplicium Papam Acacius etiam de Paulo quodam retulerat, ut didici ex epistola Gelasii Papæ ad Orientales quæ sic habet: Quos si à fide integra, communionemque Catholica putaretis errare, ad Apol-

Apostolicam sedem, secundum scita majorum & sicut semper est factum, referre debuisset: sicut de Petro Alexandrino, vel de Antiocheno Petro, de Joanne & Paulo fecisse monstratur Acacius. Sed & in commonitorio ad Faustum, ejusdem Pauli & Joannis mentionem facit. Quos ab Apostolica sede damnari ac deponi fecit Acacius. Quem etiam præceptionem sedis Apostolicæ executum fuisse, ibidem ait Gelasius. Equidem non dubito, quin hic Paulus de quo Acacium ad Simplicium Papam retulisse scribit Gelasius, sit Ephesinus Episcopus; qui dum ob quædam crimina exutus fuisset Episcopatu, Basilisci tyranni temporibus restitutus fuerat per Timotheum Ælurum & Paulum Antiochenum Episcopum, ut scribit Evagrius in libro 3. cap. 5. & 6. Porro Simplicius Papa, acceptis Acacii litteris, in quibus de Petro & Joanne Antiochenis retulerat, continuo respondit, eos à se damnatos esse significans, & ab Ecclesiæ communione præcisos. Et epistola quidem Simplicii ad Acacium ea de re scripta, hodie non extat. Ejus tamen meminit ipse Simplicius in epistola ad Zenonem Augustum, qua ei gratulatur ob vindicatam sedem Stephani Antiochenis Episcopi. Ubi Simplicius inter cætera hoc dicit: Sed ut loquar fiducialiter Principi Christiano, si præteritarum litterarum, quas de Petri aliorumque nomine ad fratrem & Coepiscopum meum Acacium scripsisse memini, ordo teneretur, ad hoc non potuit pervenire quod jure nunc meruit vindicari. Mandaveram namque, ut facta suggestione pietati vestrae prædictus ut & ceteri qui per occasionem tyrannicæ dominationis invaserant Ecclesias Dei, extra metas vestri pellerentur Imperii; ne pestiferis sensibus quibusque simplicioribus ore sacrilego virus infunderent, & verbis impiis contra fidem orthodoxam innocentes animas faucirent. His piis ac salutaribus monitis Simplicii Romani Pontificis permotus Zenon, Petrum Fullonem Pityuntha in exilium misit, qui locus est in Ponto circa fines Imperii Romani situs, & noxiorum exilio deputatus, ut testatur Justinianus in Novelis. Sed Petrus Fullo clam Pityuntha digressus, ad sanctum Theodorum se contulit, qui erat in oppido Euchaitorum, ut tradunt Theophanes & Cedrenus. Quisnam sit hic Theodorus, equidem nondum comperi; nisi forte sit Theodorus Trichinas, cujus mentio fit in Græcorum Menologiis, die Aprilis vicefimo. Ordinatus est igitur ab Acacio Antiochenis Episcopus, Stephanus junior, vir pietate spectabilis. Qui cum tres annos sedisset, variis hæreticorum seditionibus agitatus, post ejus obitum Zenon præcepit iterum Acacio, ut in urbe regia Episcopum Antiochenis ordinaret. Acacius igitur Constantinopoli, Calendionem ordinavit Antiochensem Episcopum, ut scribunt Theodorus Lector ac Theophanes, & ante eos Gelasius in gestis de nomine Acacii. Orientales autem Episcopi, tanquam nescientes id quod actum erat Constantinopoli, Joannem nomine Codonatum eidem Antiochenæ Ecclesiæ consecravit Episcopum, ut scribit Victor Thuronensis in Chronico post Consulatum secundum Longini, & Theophanes, pag. 110. id factum est anno Christi 481. Trocundo & Severino Coss. ut discimus ex epistola Simplicii Papæ ad Acacium. Ordinatus Constantinopoli Calendio, mox Antiochiam profectus est. Ubi collecta Episcoporum Provincialium Synodo, primo

Antiochiam qui hoc facinus vindicarent, & in auctores seditionis animadverterent. Antiocheni vero, Legatos ad Imperatorem miserunt qui veniam deprecarentur, peterentque ab Imperatore, ut ad vitandos tumultus Episcopus ipse Constantinopoli ordinaretur. Igitur Zeno eorum petitionibus annuens, mandavit Acacio Constantinopolitano Episcopo, ut Antiochenum Antistitem in urbe regia ordinaret. Idque factum pacis Ecclesiasticæ causâ, tam Imperator ipse, quam Acacius apud Simplicium Papam excusavit, polliciti ordinationem Antiocheni Antistitis juxta Canonum præcepta à provincialibus Episcopis posthac esse faciendam. Et litteræ quidem Zenonis atque Acacii hodie non extant. Verum litteræ Simplicii Papæ quas ad utrumque rescripsit, etiamnum habentur. In quibus hæc verba leguntur inter cætera: Si præteritarum litterarum quas de Petri aliorumque nomine ad fratrem & Coepiscopum meum Acacium scripsisse memini, ordo teneretur, ad hoc non potuit pervenire, quod jure nunc meruit vindicari. Mandaveram namque ut facta suggestione pietati vestrae prædictus ut & ceteri qui per occasionem tyrannicæ dominationis invaserant Ecclesias Dei, extra metas vestri pellerentur Imperii; ne pestiferis sensibus quibusque simplicioribus ore sacrilego virus infunderent, & verbis impiis contra fidem orthodoxam innocentes animas faucirent. His piis ac salutaribus monitis Simplicii Romani Pontificis permotus Zenon, Petrum Fullonem Pityuntha in exilium misit, qui locus est in Ponto circa fines Imperii Romani situs, & noxiorum exilio deputatus, ut testatur Justinianus in Novelis. Sed Petrus Fullo clam Pityuntha digressus, ad sanctum Theodorum se contulit, qui erat in oppido Euchaitorum, ut tradunt Theophanes & Cedrenus. Quisnam sit hic Theodorus, equidem nondum comperi; nisi forte sit Theodorus Trichinas, cujus mentio fit in Græcorum Menologiis, die Aprilis vicefimo. Ordinatus est igitur ab Acacio Antiochenis Episcopus, Stephanus junior, vir pietate spectabilis. Qui cum tres annos sedisset, variis hæreticorum seditionibus agitatus, post ejus obitum Zenon præcepit iterum Acacio, ut in urbe regia Episcopum Antiochenis ordinaret. Acacius igitur Constantinopoli, Calendionem ordinavit Antiochensem Episcopum, ut scribunt Theodorus Lector ac Theophanes, & ante eos Gelasius in gestis de nomine Acacii. Orientales autem Episcopi, tanquam nescientes id quod actum erat Constantinopoli, Joannem nomine Codonatum eidem Antiochenæ Ecclesiæ consecravit Episcopum, ut scribit Victor Thuronensis in Chronico post Consulatum secundum Longini, & Theophanes, pag. 110. id factum est anno Christi 481. Trocundo & Severino Coss. ut discimus ex epistola Simplicii Papæ ad Acacium. Ordinatus Constantinopoli Calendio, mox Antiochiam profectus est. Ubi collecta Episcoporum Provincialium Synodo, primo

Caput III.

Stephanus cum per anni circiter spatium Antiochenam Ecclesiam gubernasset, ab hæreticis crudeliter in Ecclesia interfectus est. Cadaver ejus tractum per urbem & in Orontem fluvium projectum est anno Christi 479. post Consulatum Illi viri clarissimi, ut ex epistolis Simplicii Papæ rectè observavit Baronius. Quam ob eadem graviter commotus Zenon, misit An-

quidem ordinationem suam omnium suffragio comprobari voluit; deinde Synodicam epistolam misit ad Simplicium Papam per Anastasium Episcopum. Qui per Constantinopolim transiens, acceptis ab Acacio intercessionis litteris, Romam profectus est. Ubi cum litteras Calendionis simul & Acacii Simplicio obrulisset, Simplicius libenti animo Calendionem in communionem suam suscepit. Litteras quoque ejus rei testes Anastasio tradidit, tum ad Calendionem, tum ad Acacium perferendas. Extant hodie litterae Simplicii ad Acacium quae sic habent. Antiocheni exordium sacerdotis, quae ratione fuerit serius indicatum, quamvis nos minime latere poterit, tamen & ipse, vel Synodus ipsius indicavit. Quod sicut non optavimus fieri, ita faciles excusationi quam necessitas fecit, extitimus; quia quod voluntarium non est, non potest vocari in reatum, &c. Data idibus Julii Severino V. C. Coss. Quot annos Calendio Episcopatum gesserit, non convenit inter antiquos. Theophanes quidem in Chronico quatuor ei annos assignat. Victor autem Thuronensis tres duntaxat ei tribuit. Sed in Victore Thuronensi mira est annorum perturbatio. Baronius in Annalibus Ecclesiasticis annum tantummodo ei tribuit. Verum biennii spatio eum sacerdotio functum esse reperio. Certè Gelasius Papa in gestis de nomine Acacii, eum post damnationem Acacii in Synodo Romana factam, depositum esse testatur. Synodus autem Romana adversus Acacium celebrata est anno Christi 484. Theoderico & Venantio Coss. Depositus autem est Calendio, specie quidem propterea quod illo favisset qui tyrannidem arripuerat Antiochia; sed re verà eo quod à Felice Papa & à Joannis Alexandrini communionem sese abrumperet nolisset, ut testatur Liberatus. Pulso in hunc modum Calendione, Petrus Fullo à Zenone Imperatore in sedem Antiochenam remissus est. Id factum suggestionem Acacii, in odium Felicis Papae, à quo damnatus paulo ante fuerat Acacius; affirmat Gelasius in gestis de nomine Acacii sub finem, ita scribens: "Cujus audacia deteriora committens, etiam Petrum Antiochenum, ejecto Catholico Calendione quem ipse ordinaverat, ad Antiochenam misit Ecclesiam. Idem quoque testatur Felix Papa in epistola 2. ad universos Presbyteros & Archimandritas Constantinopoli & per Bithyniam constitutos, his verbis. Sic autem Acacius impietatem pestiferam damnationis tetendit, ut etiam dejectus insultet, ut scissus savire non desinat; & tum omnino extra corpus habeatur, ejus tamen membra dilaceret, & de se scriptum esse testetur. Impius cum venerit in profundum malorum, contemnit: Adjiciens deteriora prioribus, persequendo jam mortuus; ejus anima graviter delinquendo condemnationem secundae mortis incurrit; qui Calendione Episcopo sancto quemadmodum cognovimus, nuper ejecto, Petrum toties & ante à se damnatum in ejus immisit Ecclesiam, ita ut plurimi, si verum est, Catholici cesserint reliquiis suis sedibus sa-

cerdotes, & nostrae projectae sint porcis & canibus margarita. Gelasius tamen in epistola ad Orientales, Petrum Fullonem à Zenone Imperatore introductum esse dicit in sedem Antiochenam. Verba Gelasii sunt haec: Ut taceam quod per Zenonem Imperatorem, qui utique Antiocheno Petro quem introduxerat, & cujus sacerdotium comprobaverat, sine dubio communione permixtus communicabat Acacius. Idem Gelasius in epist. 13. ad Episcopos Dardaniz, Zenonem quidem id sua auctoritate fecisse scribit: Sed Acacium id fieri passum esse; & palam quidem à Petri Antiocheni communione abstinuisse; Imperatori tamen Petrum promoti minime restitisse. Zenonem itaque in litteris suis scripsisse ait, istud à se factum esse ex consilio ac dispositione Acacii. At Calendio cum se per fraudem & calumniam destitutum videret, litteras scripsit ad Felicem Papam, quibus ei & destitutionem suam, & violentam Petri Fullonis post tot damnationis sententias restitutionem nuntiabat. Quibus cognitis Felix Papa habità Synodo apud sanctum Petrum, cui interfuerunt quadraginta tres Episcopi, Petrum Fullonem Antiochenis Ecclesiae pervasorem, & unà cum illo Petrum Moggum Alexandrinum Episcopum, & Acacium Constantinopolitanum damnavit. Damnationis sententiae primus inter Episcopos qui Concilio intererat subscripsit Candidus Tiburtinus, his verbis: Candidus Tiburtinae civitatis Episcopus, Petro Alexandrinae Ecclesiae pervasori, & Acacio quondam Ecclesiae Constantinopolitanae, nec non etiam Petro Antiocheno, ab Episcopatus & Christianorum numero olim jure & merito segregatis, omnibusque sequacibus eorum, sequens auctoritatem Sedis Apostolicae secundum nostrum & Catholicam Ecclesiae statum justa deliberatione prolatam, anathema dicens subscripsit. Et quadraginta duo Episcopi similiter subscriperunt. Haec est quinta Petri Fullonis damnatio, facta à Felice Papa in secunda Synodo Romana quae habitata est causa Antiochenae Ecclesiae, anno Christi 484. ut supra demonstratum est. Prima enim Synodus Romana, sub eodem Felice Papa collecta fuerat ob causam Alexandrinae Ecclesiae, & ob pravariationem Vitalis ac Niseni Episcoporum eodem anno, Consulatu Theoderici & Venantii.

Capit. IV.

Haec sunt quae de Petri Fullonis damnationibus ex optimis scriptoribus, & ex ceteris documentis collegimus. At Baronius in Annalibus Ecclesiasticis, eumque secutus Binius in collectione Conciliorum generalium, duas praeterea Synodos in quibus Petrus Fullo damnatus est, nobis obtrudunt: Constantinopolitanam scilicet ab Acacio collectam, anno Christi 483. & Romanam, habitam à Felice

lice Papa eodem anno. Epistolas etiam profere-
runt multorum Episcoporum, partim occiden-
talis, partim orientalis Ecclesie. Quas ego fal-
sas esse ac supposititias conabor ostendere. Hujus
enim rei potissimum causa, tota hæc à me suscepta
est disputatio; ac primo quidem loco de epistolis
dicam, quarum falsitatem non difficile erit con-
vincere. Omnes illæ epistolæ à diversis Episco-
pis ad Petrum Fullonem scriptæ, quæ leguntur
in tomis Conciliorum, & in Annalibus Baronii,
ex Græco sermone in Latinum conversæ sunt.
Quod quidem evidenter apparet, tum ex elocu-
tione quæ barbara est & inconcinna, tum ex eo
quod duæ habentur earum interpretationes longe
inter se diversæ. Porro Græcæ illæ epistolæ
falsitatem suam multis indicis producit. Primo
enim nomina ipsa Episcoporum qui ad Petrum
Fullonem scribunt, haud dabie conficta sunt &
conmentitia. Cui enim notus est Faustus Apol-
loniadiis, Pamphilus Abydorum, Aselepiades
Trallium, Anthæon Arinoes Episcopi. Cui
comperitus est Quintianus Episcopus Atculanus,
aut Justinus Episcopus Sicilia? Neque enim ad-
ditum est nomen urbis: sed totius Insulæ Episco-
pus appellatur. Nullus certè ex istis Episcopis,
in Historia illorum temporum nominatus repe-
ritur. Et Felicem quidem Romanæ urbis Episco-
pum atque Acacium Episcopum urbis Constan-
tinopolitanæ per litteras corripere atque admone-
re Petrum Fullonem, ut ad meliorem frugem re-
vertatur, haudquaquam certè miramur; id enim
juris habuerunt in collegam & consortem Pa-
triarchalis dignitatis. Isti vero modicarum ur-
bium Episcopi, nulla auctoritate praxiti, & in
diversis Provinciis longè ab Antiocheni Diocesi
positi, qua ratione impulsæ sunt, ut Antioche-
num Patriarcham scriptis ad eum litteris admo-
nerent. Quibus id sufficere oportebat, ut Pe-
tri Fullonis hæreticam novitatem ad suos Pa-
triarchas deferrent. Ipsi vero per se ac suo no-
mine ad Petrum Fullonem scribere nequaquam
debuerant; verum id munus Metropolitanis suis
ac primatibus relevare. Denique omnes illæ
epistolæ, licet à diversis Episcopis & ex Provin-
ciis longe inter se distitis conscriptæ, uno ta-
men eodemque stylo elaborate sunt, id est, rudi
ac barbaro sermone. Quo maximè argumen-
to falsitas earum deprehenditur. Neque enim
fieri potest, ut tam diversarum nationum Epi-
scopi eodem prorsus genere sermonis utan-
tur. Præterea cur Episcopus Asculanus, cur
Pontifex Romanus Græcè scribit ad Petrum Ful-
lonem? Neque enim solebant illis temporibus
Episcopi Romani alia quam Latina lingua
litteras scribere ad Episcopos Græcos, ut testan-
tur Epistolæ Pontificum Romanorum. Quid
autem dicturi sumus de epistola Flacciani Rho-
dopenfis Episcopi ad eundem Petrum Fullonem
scripta, quam ex codice Vaticano prius pro-
tulit Baronius ad annum Christi 483. In quâ
post exordium insullum penitus atque ineptum
leguntur hæc verba: "Quis est igitur qui pro-
cellas excitavit hæresum, nisi tu qui sollici-
tasti aures Principis Innocentis, & falsis litte-
ris cor Pontificis erexisti, ut ad communio-

nem te susciperet, dicendo: Non mihi fiat
ulterius crucem apponere Trinitati, prædican-
do tantum Christum crucifixum. Cui enim
non videatur horrere sermo impudentis? Ubi
ergo ex hoc declinans remaneam non susceptus
à vobis; & ubi sunt viscera Christi ad Petrum?
Baronius ait hæc esse verba ex epistola Petri ad
Acacium, scripta tunc cum se simulavit esse Ca-
tholicum, eo consilio ut susceptus in commu-
nionem Acacii, sedem suam recuperaret. Ve-
rum ex Gelasii Papæ epistola ad Orientales, con-
stat Acacium nunquam Petro Fulloni communi-
casse. Scribit enim Gelasius in epistola supra
memorata, idque frequenter inculcat, gloriari
solutum esse Acacium, quod Petro Antioche-
no, id est Fulloni, nunquam communionem so-
ciatus fuisset. Idem quoque testatur in episto-
la 13. ad Episcopos Dardaniæ. "Quâ Synodo
Calendionem idem expelli fecit Acacius? nihilo-
minus eidem Petrum tam manifestum hæreti-
cum, ut eidem palam nec se communicare præ-
tenderet, sua passus est dispositione substi-
tui. Sic enim locus ille scribendus est." Quo
igitur modo litteras ab eo accepit Acacius aut ad
eum misit, fratrem illum appellans. Sic enim
legimus in epistola illa Acacii ad Petrum Ful-
lonem. Postremo, quid ineptus est iis verbis quæ
leguntur in epistola 3. Felicis Papæ ad eundem Ful-
lonem, qua damnationis sententiam in eum con-
torquet. "Etenim sit in te hæc fixa damnatio à
me, & ab his qui sub me constituti Episcopa-
les sedes gubernare noscuntur, & Acacio Con-
stantinopolitana Ecclesia pastore, & venerabi-
libus Episcopis ejus juri subiectis, tanquam &
ipsis minime consentientibus, &c." Multa sunt
in his verbis quæ tolerari non possunt. Primò
enim hic mos non erat Pontificum Romano-
rum, ut Episcoporum qui unâ cum ipsis in Syn-
do confederant, in decretis suis ac sententiis
mentionem ullam facerent. Certè hanc consue-
tudinem fuisse Pontificum Romanorum Felix ipse
testatur in epistola secunda ad universos Presby-
teros & Archimandritas Constantinopoli & per
Bithyniam constitutos, his verbis: "Quoties
intra Italiam propter Ecclesiasticas causas, præ-
cipuè fidei, colliguntur Domini sacerdotes,
consuetudo retinetur ut Successor Præfulum
Sedis Apostolicæ ex persona cunctorum totius
Italiae sacerdotum, juxta sollicitudinem Ecele-
siarum sibi competentem cuncta constituat."
Quid quod Acacium sibi adjungit, quasi ejus sen-
tentiam in damnando Petro Antiocheno secutus
esse videatur; omissa mentione Simplicii Papæ, à
quo idem Petrus diu ante fuerat condemnatus,
quemadmodum supra docuimus. Caterum no-
tandum est, in Græco textu hujus epistolæ lon-
ge aliam scripturam haberi: Sic enim legitur: *καὶ
πεπρωμένον ἐστὶν ὅτι ἂν καθύπερθε αὐτῆς ἐμὸν, καὶ
τῶν διακόνων μὲν ἐμῶν τῶν διακόνων ὄντων,*
&c. Id est: Hæc igitur tui depositio fixa sit à
me, & ab iis qui mecum Apostolicam se-
dem gubernare noscuntur. Quæ verba de
Presbyteris & Episcopis Cardinalibus potius in-
telligenda sunt, qui quasi Coadjutores qui-
dam erant Romani Pontificis, ut in quadam
episto-

¶

epistola loquitur Petrus Cluniacensis. Dicit hic fortasse aliquis, eas epistolas non ex Græco in Latinum sermonem esse translatas; sed Græcas potius ex Latinis factas videri; ego vero in præsentiarum id non inquirō. Hoc tantum dico, etsi epistolas illas demus ex Latino sermone in Græcum conversas esse, ne sic quidem à falsi nota & suspitione liberari. Nam quæ supra attulimus argumenta ad convincendam earum falsitatem, in utramque partem valent. Et hæc quidem adversus epistolas illas supra memoratas dicta sufficiant. Nunc ad Synodos ipsas veniamus, Constantinopolitanam scilicet ac Romanam. Has Baronius eumque secutus Binius, adversus Petrum Fullonem Antiochenum Episcopum collectas esse dicunt anno Christi 483. Consulatu Faustii viri clarissimi. Atqui Petrus Fullo eo anno nondum Antiochenam sedem invaserat. Nam Calendio per vim & calumniam depositus est anno sequente, qui fuit Christi 484. Itaque in ejus locum Petrus est subrogatus, ut ex certissimis testimoniis Felicis ac Gelasii Romanorum Pontificum superius ostendimus. Deinde quorsum Acacius Petrum Fullonem iterum damnare necesse habebat, quem Simplicii Papæ temporibus in Constantinopolitana Synodo jam ante damnaverat, ut supra demonstratum est ex epistola ipsius Acacii ad Simplicium Papam, & ex literis Felicis Papæ ad universos Presbyteros & Archimandritas Constantinopoli & per Bithyniam residentes. Quorsum item Felix necesse habebat, Petrum Fullonem sententiâ suâ damnare, qui jam antea à Simplicio fuerat condemnatus? Quod si quis respondeat novum crimen Petri extitisse, ac proinde opus fuisse nova damnatione, nego novum ullum crimen admissum tunc esse à Petro Fullone. Clausula enim illa, *qui crucifixus es pro nobis*, diu ante annum Christi 483. & 484. à Petro Fullone adjecta fuerat Trifagio. Nec in tertia ejus restitutione, sed post primum entronismum, Leone August. Im-

perium gubernante, addita fuerat à Petro, ut docet Theodorus Lectori in libro primo, & Theophanes in Chronico, & Cedrenus.

Caput V.

Notandum porrò est clausulam illam à Petro Fullone adjectam hymno Trifagio, in orientalibus Ecclesiis perpetuo deinceps usurpatam fuisse à Catholicis sacerdotibus, licet Constantinopolitana Ecclesia, & pleræque Occidentaliū, clausulam illam rejicerent. Certè Ephremius Patriarcha Antiochenus, quem Catholicum fuisse constat, adhuc sua ætate passim in omnibus Orientis Ecclesiis clausulam illam cani solitam esse testatur in epistola ad Zenobium Scholasticum; nec ullum dissidium inter Orientales & Occidentales hujus rei causa extitisse, cum Orientales quidem hymnum illum Trifagium ad Christum referrent: Occidentales vero eum referrent ad Trinitatem. Ex quo etiam convincitur falsitas epistolarum quas supra memoravi, Felicis scilicet & Acacii. Nam si Petrus Fullo ob adjectionem illius clausulæ à Sede Romana & Constantinopolitana damnatus fuisset, nunquam profecto appendix illa Trifagii retenta esset ab Orientalibus, nec Constantinopolitani & reliqui Occidentales communicare deinceps sustinissent Orientalibus, qui eam clausulam retinebant. Adde quod Avitus Viennensis Episcopus, in epistola ad Gundobadum Burgundionum Regem, clausulam illam: *Qui crucifixus es propter nos, miserere nobis*, ambabus, quod ajunt, ulnis amplectitur, & hæreticos censet eos qui illam rejicerent. Quod profecto nunquam ab Avito factum esset, si Petrus Fullo ob ejus clausulæ adjectionem à Felice Papa in Romana Synodo damnatus fuisset. Vixit enim Avitus paulò post tempora Felicis Papæ, Sedi Romanæ addictissimus.

DE DUABUS
SYNODIS ROMANIS,
IN QUIBUS DAMNATUS EST
ACACIUS.

Caput I.

Historiam damnationis Acacii rectè quidem ac diligentissimè, ut solet, exposuit Baronius in Annalibus Ecclesiasticis. Unum tamen est quod ejus diligentiam fugit. Neque enim animadvertit Acacium à Felice Papa bis damnatum fuisse. Sed neque Blondellus, qui Acacii Historiam post Baronium retractavit, in libro de primatu Ecclesie id observasse deprehenditur. Et Baronio quidem danda est venia, quippe qui nullum habebat veterem Scriptorem, ex quo iteratam hanc Acacii damnationem haurire posset. Blondellus verò excusari nullo modo potest, qui gesta de nomine Acacii à Jacobo Sirmundo edita studiosè legerat, in quibus disertè scriptum habetur id quod dixi. Sic enim loquitur Felix Papa in epistola ad Vetraniorem Episcopum. "Unde meritò prædictus Acacius, Apostolicæ Sedis, quæ nunc "executrix utique sæpe dicti Chalcedonensis Concilii pro fide Catholica tunc probati non defuit, "iterata excommunicatione depulsus est, ne per "eum, quod absit, nos quoque reddamur commplices perditorum." Nos trum igitur est sedulo inquirere, quando primum, & quando iterum ab Apostolica sede excommunicatus fuerit Acacius.

In Caput II.

Primum quidem damnatus est Acacius in Synodo Romana quæ collecta est anno Christi 484. Venantio & Theodorico Coss. ad audiendam rationem legationis Vitalis atque Miseni. Huic autem legationi causam dederat Joannes Alexandrinus Episcopus, quem Græci quidem Tabenniosam cognominant, eò quod esset ex numero Tabennensium Monachorum, qui apud Cynopum Monasterium habebant jam inde à Cy-

Arilli Episcopi temporibus: Liberatus verò Talaiam perpetuò cognominat, vel Talaidam. Sic enim scribit Baronius: Ego verò Thladiam mallem referere, id est Eunuchum. Ita enim Græci appellare solent Spadones. Hic Joannes post mortem Timothei Salofacioli, à Catholicis ordinatus est Episcopus Alexandriæ anno natalis Dominici 481. Statimque post ordinationem suam Synodicas litteras ex more misit ad Simplicium Papam, & ad Calendionem Episcopum Antiochiæ, ut ex Gelasio in gestis de nomine Acacii, & ex Liberati Breviario didicimus. Ad Acacium verò Constantinopolitanum Episcopum Synodicas mittere neglexit, seu quod amicitia Hilli magistri officiorum nimis confideret, seu quod jam diu antea infensus erat Acacio, ut inquit Liberatus. Ea res Acacii animum graviter commovit. Qui se à Joanne despectum videns,

BImperatoris animum adversus eum exasperavit, minus idoneum Episcopatum Alexandrinum cum esse dicens, qui olim de Ecclesia exire voluisset, & Timotheo Salofaciolo suavisset, ut nomen Dioscori sacris diptychis infereret; ad hæc perjurii reum esse affirmans, quippe qui jurasset olim Imperatori, nunquam se Alexandrinam sedem ambiturum. Petrum vero Mongum magis idoneum esse Episcopatum asserbat, utpotè gratum atque acceptum populo Alexandrinorum; ejusque opera Ecclesiam urbis Alexandrinæ ac totius Ægypti ad unitatem reduci posse. His adductus Imperator Zeno, scripsit primo litteras ad Simplicium Papam per Uranium subadvivam, quibus Joannem supra memoratum, tanquam perjurii reum, quod quidem Acacio etiam Episcopo notum esse perhibebat, sacerdotio judicabat indignum. Satius autem esse dicebat, ut ad procurandam Ecclesiarum Ægypti unitatem atque concordiam, Petrus in eam sedem restitueretur. His Imperatoris litteris acceptis, Simplicius Papa qui Joannis Apocheisarios in communionem suam recipere, ejusque ordinationem sententia sua confirmare jam paratus erat, pedem repressit, ne contra Imperatoris testimonium quidquam præproperè egisse videretur. Mox per eundem Uranium subadvivam rescripsit Imperatori: Quod quidem ad Joannis ordi-

ordinationem atinet, lectio Imperatoris testimonio suspendisse se ab ejus confirmatione; quod verò ad restitutionem atinet Petri, eum utpote hæreticum & ab hæreticis postulatum, nec posse nec debere restitui, quippe qui Apostolico judicio damnatus, in pristino errore adhuc permaneret. Scripsit etiam Simplicius litteras ad Acacium Constantinopolitanum Episcopum, quæ etiamnum extant. Harum litterarum mentio fit in libello citationis, per Vitalem ac Misenum legatos ad Acacium directo. At Zeno cum id quod maxime cupiebat, restitutionem scilicet Petri, sibi à Simplicio denegatum videret, graviter offensus est, quemadmodum testatur Gelasius in gestis de nomine Acacii. Spreta igitur responsione Simplicii Papæ, scripsit ad Pergamium Ducem Ægypti & ad Apollonium Augustalem, ut Joannem quidem ex urbe Alexandrina expellerent, Petrum vero in Episcopali sede collocarent. Has Imperatoris litteras Amon Abbas, & qui cum illo erant Apochryfarum Petri, ex urbe regia Alexandriam detulerunt; hunc in modum ejectus Joannes, Romam ad Simplicium se contulit, ut ejus ope ac suffragio pristinam sedem recuperaret. Ac Simplicius quidem Papa eum benigne, uti par erat, excepit, & ad eum omni ope juvandum ac restituendum, promptum se ac paratum exhibuit. Verum fatali morte præreptus, totum illud negotium Successori suo perficiendum reliquit. Mortuo Simplicio Papa anno natalis Dominici 483. Cælius Felix in ejus locum substituitur. Cui mox post peracta ordinationis solennia, in celeberrimo Conventu Episcoporum totius Asiæ, Joannes Alexandrinus Episcopus libellum obtulit, varia adversus Acacium criminationis capita continens. Felix igitur ex consilio Episcoporum, legationem ad Zenonem Imperatorem mitti decernit. Electi ad id munus obeundum Vitalis ac Misenus Episcopi, cumque his Felix defensor Ecclesiæ Romanæ, perituri ab Imperatore, primò quidem ut Chalcedonense Concilium firmaretur; deinde vero ut Petrus tanquam hæreticus ex Alexandrina pelleretur Ecclesiæ; utque Acacius Romam mitteretur, libello Joannis Alexandrini responsurus, quemadmodum scribit Evagrius in libro tertio Historiæ Ecclesiasticæ. Extant hodieque epistolæ duæ Felicis Papæ ad Zenonem Augustum, quas Vitalis & Misenus Episcopi secum detulerunt, in quibus continetur id quod supra dixi. Illud autem imprimis observandum est, quod cum in supradictis litteris Felix omni studio ab Imperatore contendat, ut Petrus de Alexandrina sede exturbetur, de Joanne tamen in suum locum restituendo ne verbum quidem ullum dicit. Quod quidem prudenti consilio à Felice factum esse suspicor, ne Imperator Joannis nomine offenderetur. Invisus enim erat Zenoni Joannes, tum ob admissum perjurium ut jam dixi, tum ob amicitiam quæ ei cum Hillo intercedebat. Nam & ante Episco-

patum Joannes cum esset Oeconomus Ecclesiæ Alexandrinæ, & omnium Ecclesiarum redditus ac pecunias administraret, multa munera ad Hillum Magistrum officiorum miserat, quibus ejus gratiam ac suffragium sibi compararet. Et posteaquam Episcopatu dejectus fuisset, eundem Hillum adierat Antiochiæ, de rebus suis cum eo collocuturus, ut scribit Liberatus in Breviario. Detulerunt præterea idem Legati Sedis Apostolicæ, litteras Felicis Papæ ad Acacium, quibus eum admoneret Felix, ut memor veteris instituti, sese ab omni suspitione liberaret, & pro Chalcedonensis Concilii auctoritate firmanda modis omnibus apud Principem laboraret. Dum hæc legatio in itinere esset, Cyrillus Acœmitensium Præfectus, litteras misit ad Felicem Papam, quibus de nimia ejus tarditate conquereretur, cum interim tam gravia ac nefaria contra rectam fidem admitterentur. Scripsit itaque Felix ad Vitalem ac Misenum Episcopos, ne quidquam agerent, priusquam cum Cyrillo colloqui essent, & quid agendum esset ab eo didicissent. Alias etiam instructiones seu commonitoria ad eos misit. Alteram item Epistolam ad Zenonem Augustum, in qua tum de Chalcedonensi Concilio, tum de persecutione Catholicorum ab Hunerico in Africa excitata, eum commonebat, ut testatur Evagrius. Verum hæc posteriores Felicis ad Zenonem litteræ hodie non extant. Legati cum Abydum venissent, illic ab Imperatoris satellitibus comprehensi, & chartarum ablatis, custodiae mancipati sunt. Anastasius quidem Bibliothecarius, apud Heracliam Thraciæ oppidum eos captos esse scribit. Verum Theophanem potius sequendum esse existimo; quippe qui in hujus rei narratione certiora dixerit quam Anastasius. Conjectis in custodiam Legatis, primo quidem minatus est Imperator sese eos interfectorum, nisi Petro & Acacio communicarent. Sed cum minæ nihil proficerent, ad blanditias conversus, donis ac muneribus eos corrumpere aggressus est. Addito etiam jurejurando, tam ipse quam Acacius iisdem pollicitus est, integram causam Apostolicæ Sedi servandam esse, nec ullum inde præjudicium causæ futurum, si Legatum Acacio ac Petro communionis societatem iniissent. Testatur id Gelasius Papa in epistola ad Episcopos Dardaniæ, haud procul ab initio ita scribens: Sed Acacius non solum desepit satisfacere postulatis, verum etiam ipsam Legationem Sedis Apostolicæ, blandimentis, præmiis perjuriisque deceptam, quibus ei cum Imperatore promissis, integram Præsulis Apostolici causam de omnibus esse servandam, Petri communionem pollutam redire perfecit. His artibus decepti Legati, cum è custodia producti essent, unà cum Acacio & Petri Apocriariis ad Ecclesiam processerunt, & Missarum solennia celebrarunt, reclamantibus licet Orthodoxis, & prævaricationem hanc esse ac perditionem rectæ fidei, semel

semel, iterum ac tertio contestantibus. Primum quidem protestationis libellum funiculo adhamum circumligantes, uni ex Legatis suspenderunt; secundum vero in codicem immerferunt; tertium olerum cophino inferentes, ad Legatos miserunt, ut scribit Theophanes in Chronico. Cujus verba ex versione Anastasii Bibliothecarii ita sunt corrigenda: *διότι τῶν ἐπιπέλων ἐπιπέλων*. His ita gestis, Legatis sedis Apostolicæ opperti ignominia ac dedecore revertuntur; cum non solum ea ad quæ agenda missi fuerant, non egissent: sed cum Petro, ad quem expellendum directi erant, inita communione polluti essent. Porro Zenonis & Acacii litteras, quas illi ad Felicem Papam rescripserant, Romam redeuntes secum detulerunt, plenas contumeliarum in Joannem: Petri vero laudibus ac præconiis refertas. Epistolæ quidem Zenonis Augusti partem refert Evagrius in libro 3. De Acacii autem epistola Felix Papa, & Synodus Romana, & Gelasius in gestis de nomine Acacii passim loquuntur. Post discessum Legatorum ex urbe Constantinopoli, Felix defensor Ecclesiæ Romanæ, quam Felix ex Latere suo Legatum miserat, cum Vitalis atque Misenus ex sacerdotali collegio delecti fuissent, ut testatur Felix in libello ad Zenonem Augustum, cogente morbi necessitate tardius subsecutus, ita contumeliosè exceptus est ab Acacio, ut nec eum in conspectum suum admittere sustinuerit, ut testatur Felix in sententia damnationis Acacii. Addit Liberatus Felicem præterea detrusum esse in custodiam, & chartas ejus ablatas: ideo scilicet quod Acacio ac Petro, sicut Vitalis ac Misenus fecerant, communicare noluisse. Præterea Legati Romam reverti essent, fama adventum eorum præveniens, prævaricationem eorum ubique divulgaverat. Sed & Monachi Accemitenfes, quorum dux erat Symeones, veloci cursu prægressi, Felicem Papam de cunctis quæ acta erant Constantinopoli, certiores fecerant. Tandem igitur ingressis in urbem Legatis, Felix Papa Synodum sexaginta septem Episcoporum collegit in Basilica beati Petri. Illic Vitalis ac Misenus cum legationis sibi mandata rationem reddere juberentur, ad vanas excusationes conversi, vim sibi factam, seque hostili more captos, & in carcerem detrufos chartis omnibus sibi ablati, conquesti sunt. Fraudibus denique ac fallaciis circumventos, se nescientes Petro Alexandrino communicasse dixerunt. Quæ cum dicerent, inductus in judicium Symeones Monachus, convicit eos mendacii. Eo enim tempore quo ad celebranda Missarum solennia una cum Acacio processerunt, Apocritarios Petri simul adiuisse & nomen Petri, quod antea non nisi tacite & occulte in Ecclesiasticis tabulis legabatur, ipsis tunc presentibus, palam inter Altaria recitatum esse docuit. Præterea Legatos nunquam sermonem conferre voluisse cum Orthodoxis qui eos adibant Constantinopoli, nec litteras Felicis Papæ reddendas iis curasse ad quos fuerant scriptæ. Quin etiam Silvanus

A Presbyter, qui una cum Legatis versatus erat Constantinopoli, cuncta quæ à Symeone dicta erant, verissima esse, testimonio suo confirmavit. Quibus compertis, Felix Papa primò quidem Vitalem ac Misenum Episcopos Sacerdotio simul & Communione privavit. Petrum deinde Alexandrinum, & Acacium Constantinopolitanum à sacerdotali collegio, & ab Ecclesiastica Communione pronuntiavit alienos. Hæc est prima damnatio Acacii in Synodo Romana, quæ collecta est anno Christi 484. die 5. Cal. Augusti, Theodorico & Venantio Coss. ut colligitur ex sententia depositionis, quam Felix Papa ad Acacium misit. Hujus autem Synodi Romane unicum hodie superest fragmentum, quod refert Evagrius in cap. 21. libri 3. pars scilicet sententiæ ab universa Synodo prolatae in Petrum & Acacium. Quanquam in supradicto Evagrii loco Acacius dilerte non dicitur fuisse depositus. Nempe Evagrius priorem duntaxat partem sententiæ Synodalis referre satis habuit; Posteriori vero partem in qua depositus & excommunicatus erat Acacius, de industria prætermisit: sive quod id ipsum jam antea retulerat, in cap. scilicet 18. ejusdem libri: sive quod honori sedis Constantinopolitanæ consulturum se existimavit, si id reticeret, quod Constantinopolitanos Antistites molesto animo ferre non ignorabat.

Caput III.

De secunda damnatione Acacii.

POST damnationis sententiam, omnium Episcoporum, qui tunc aderant ore in Acacium prolata, Felix Papa aliquantisper subsistit, nec eam protinus ad Acacium mittendam putavit; expectans videlicet num Acacius resipisceret, & mutato proposito sese ab hæreticorum communionem revocaret. Verum Acacius, tantum abest ut priora delicta correxerit, quin potius ex Principis favore ac patrocinio fiduciam sumens, graviora adhuc adiecit. Quippe Calendione Orthodoxo Episcopo è sede sua dejecto, quem ipse Episcopum ordinaverat, Petrum Fullonem, & à sede Apostolica, & ab ipso antea damnatum in Antiochenam Ecclesiam immisit. Ex quo factum est, ut Eutychanis hæreticis aditus panderetur. Pulsis enim Catholicis Sacerdotibus, in eorum locum subrogati sunt hæretici, ut testatur Gelasius, tum in Epistola quam scripsit ad Episcopos Dardaniæ, tum in ea quam scripsit ad Episcopos Orientales. Quod si quis Episcoporum Orientis, qui tunc jussu Zenonis depositi sunt, nomina scire desiderat, hæc sunt: Nestor Tharcentis, Cyrus Hierapolitanus, Joannes Cyrenensis, Romanus Chalcedis, Eusebius Samosatensis, Julianus Mopsuestenus, Paulus Constantinae, Manes Hemeriae, Andreas Theodosiopolis Episcopi; quos Imperator Zeno ob

eandem causam ac Calendionem sedibus suis eiecit; eò quòd scilicet Illo ac Leontio Tyrannis fuisse dicerentur. Et hic quidem erat pretextus Imperatoris. Vera autem causa expulsiōnis illorum hæc fuit, quod Henotico Zenonis edicto subscribere recusarent, ut scribit Theophanes in Chronico pag. 115. & Nicephorus in libro 16. cap. 12. Hanc calamitatem Antiochenis Ecclesiæ cum Felix Papa, sive ex Calendionis, sive ex aliorum litteris didicisset, Synodum Episcoporum collegit in Basilica B. Petri Apostoli: cui interfuerunt quadraginta tres Episcopi, quorum princeps erat Candidus Episcopus Tiburtinus. In hac Synodo Petrus quidem Fullo, utpote qui tyrannico more Antiochenam Ecclesiam occupasset, anathemate percussus est. Acacius verò cum Petro Alexandrino, iteratà excommunicatione damnatus. Extat Epistola Synodica hujus consilii scripta ad universos Presbyteros & Archimandritas Constantinopoli & per Bithyniam consistentes. In qua duplex Acacii excommunicatio, duæ item Synodi Romana, in quibus damnatus est Acacius, clarè ac distinctè commemorantur. Nam prima quidem Synodus Romana designatur his verbis quæ leguntur initio hujus epistolæ: *Cum Vitalis atque Misenu nostro iudicio constituti, causas mandata sibi pro fide legationis, exponerent, quoniam astutiores sunt filii lucis filii tenebrarum, prævaricatores mandata sibi legationis circumveniente magisque opprimente Acacio, sunt reperi, &c.* Deinde prima Acacii damnatio refertur his verbis: *Acacium quoque membris Christi perniciosius inhiantem, & per civitates ac provincias unam de fide Catholica Ecclesiam dissipantem, inter Episcopos sanctos, atque inter Christianos iudicavimus non haberi, &c.* Altera autem Synodus Romana, & secunda ejusdem Acacii damnatio paulò post memoratur his verbis: *Unde nunc causa Antiochena Ecclesiæ apud beatum Petrum Apostolum collecti, rursus dilectioni vestrae morem qui apud nos semper obtinuit, properavimus indicare. Et aliquantò post: Sic autem Acacius impietatem persistere damnationis tenent, ut etiam dejectus insultet, ut scissus servare non desinat; & cum omnino extra corpus habeatur, ejus tamen membra dilaceret. Et de scriptum esse testatur: Impius cum venerit in profundum malorum contemnit, adjiciens deteriora prioribus, persequendo jam mortuos, ejus anima graviter delinquendo, condemnationem secunda mortis incurrit. Qui Calendione Episcopo sancto, quemadmodum cognovimus, nuper eiecto, Petrum rotas & a se ante damnatum, in ejus immisit Ecclesiam. Dicit hic aliquis non duplicem Synodum Romanam his verbis quæ protulimus, designari; sed duplicem duntaxat actionem seu consensum unius Synodi: idque ex eo satis declarari, quod ea quæ in utroque confessu gesta sunt, unica epistola continentur: cum si duplex revera fuisset Synodus, duæ quoque scribendæ fuissent Epistolæ. Ego verò primùm quidem ita respondeo; quod ad hanc disputationem attinet, parum referre, utrum duplex*

an una tantum fuerit Synodus Romana. Mihi enim sufficit, dum Acacium iterata excommunicatione damnatum esse ostendero, quod initio hujus disputationis probandum susceperam. Verum ulterius jam progredior, & plura pollicitus sum, demonstrabo; duas scilicet fuisse illas Synodos, in quibus damnatus est Acacius; non autem duas actiones unius Synodi. Id autem his rationibus evincam. Utraque quidem Synodus eodem anno, eodemque in loco collecta est, in Basilica scilicet B. Petri Apostoli, Venantio V. C. Consule; id est, anno Christi 484. Sed prior quidem collecta est die quinto Calendas Augusti, ut colligitur ex subscriptione sententiæ depositionis à Felice Papa ad Acacium missæ. Secunda verò congregata est Calendis Augusti, ut colligo ex subscriptione epistolæ Felicis Papæ ad Zenonem Augustum, quam primus in lucem edidit Jacobus Sirmundus, vir de litteris optimò meritis. Ita quatuor duntaxat dierum spatium inter utramque Synodum intercessit. Ex quo factum esse opinor, ut ea quæ in utraque Synodo gesta erant, unica epistola complexi fuerint Episcopi. Cæterum priori quidem Synodo interfuerunt sexaginta septem Episcopi; qui etiam sententiæ depositionis Acacii omnes subscripserunt, ut docet subscriptio ad calcem illius sententiæ subiecta. Secundæ verò Synodo interfuisse quadraginta tres Episcopi, quorum princeps erat Candidus Tiburtinus, ut legitur in epistola Synodica ejusdem Concilii ad universos Presbyteros & Archimandritas Constantinopoli & per Bithyniam consistentes. Denique prior quidem Synodus Romana à Felice Papa collecta est ad audiendam rationem legationis Vitalis atque Miseni, qui Alexandrinæ Ecclesiæ causa missi fuerant Constantinopolim. Altera verò Synodus causa Antiochenis Ecclesiæ congregata est in urbe Roma, ut testatur epistola Synodi Romanæ, ad universos Presbyteros & Archimandritas Constantinopoli & per Bithyniam consistentes, cujus verba superius adduximus.

In Caput IV.

De Actis posterioris Synodi Romanæ.

Hujus posterioris Synodi, quæ Antiochenis Ecclesiæ causa Romæ celebrata est, Acta omnia interciderunt, præter Epistolam Synodicam, quæ scripta est universis Presbyteris & Archimandritis Constantinopoli & per Bithyniam consistentibus. Huic Epistolæ subjuncta erat sententiæ Felicis Papæ in Acacium, quæ cum in priorè Synodo Romana per scripta fuisset, suppressa est aliquantiduum, sicut antea observavi. Tandemque paucis post diebus, cum de Calendionis destitutione, & de violenta Petri Antiocheni irruptione nuntiatum fuisset, collecta iterum Synodo constitutum est, ut eadem sententiæ per Tatum defensorem Ecclesiæ Romanæ ad Acacium portaretur. Traditæ sunt eidem Tuto litteræ ad Zenonem

nonem Augustum perferendæ, quibus supplicabant Episcopi, ut decretis Synodi obtemperare vellet. Aliæ item litteræ ad Clerum & Senatam ac populum Constantinopolitanum. His duabus autem epistolis subiectæ erant supradictæ litteræ Synodica, scriptæ ad universos Presbyteros & Archimandritas Constantinopoli & per Bithyniam consistentes, quibus universi & singuli subscriperant Episcopi, numero tres & quadraginta. Quod quidem eo consilio factum est ab Episcopis, ne ipsorum litteræ à malignis hominibus mutari possent, aut pravis interpretationibus corrumpi, ut testantur Episcopi in epistola illa Synodica, his verbis: *Ne quid autem maligne in litteris nostris mutari apud pravissimas mentes, aut aliter interpretari possit, primum has easdem litteras nostras clementissimo Principi, sicut oportuit, supplicantes, ad Dilectionem vestram, Clerum, prebendamque, & amplissimum Senatam direximus, quibus singulis universisque subscripsimus.* Extant hodie litteræ, tum ad Zenonem Augustum, tum ad Clerum & plebem Constantinopolitanam scriptæ, quas primus edidit Jacobus Sirmundus sub Felice Papæ nomine, quas ad hanc Synodum pertinere non dubium est. Scriptæ sunt enim à Felice Papa totius Synodi nomine, sicut mors erat Ecclesiæ Rom. jam inde ab antiquis temporibus, quemadmodum disertè testantur Episcopi in epistola supra memorata. Subscriptiones autem Episcoporum ex parte tantum superflunt. Solius enim Candidi Tiburtini Episcopi legitur subscriptio. Reliquorum autem duorum & quadraginta Episcoporum qui similiter subscriperant, nomina desiderantur. Scripsit præterea Felix ad Orientales Episcopos, mandans eis, ut à Petri Antiocheni, utpote hæretici, & Synodali sententiâ damnati, Communione abstinerent. Hæc epistola Felice hodie quidem non extat; sed ejus mentionem facit Victor Turonensis in Chronico, ita scribens: *Theodorico V. C. Cos. Felice Romane Ecclesiæ Presul, Monachis & Clericis per Orientem, Aegyptum, & Bithyniam commorantibus scribit, ut Petrum Alexandrinum Episcopum, Chalcedonensis Synodi obtrectatorem, & ejus communicatores, id est, Acacium & Petrum Antiochenum, tanquam hæreticos vident.*

In Caput V.

His Literis acceptis, Tutus defensor Ecclesiæ Romanæ in Orientem navigavit. Cùmque Abydum venisset, vitatis insidiis quæ illic dispositæ erant ad interceptiendos eos qui ex Occidentis partibus veniebant, Constantinopolim pervenit, ubi cum Monachis Acæmitensibus collocutus, eorum operâ ac ministerio sententiâ damnationis quam attulerat, Acacium inter alaria tradidit, ejusque pallio affixit, ut scribit Victor Turonensis, & Liberatus, ac Theophanes. Epistolas quoque Felice Papæ iis ad quos scriptæ erant, reddidit. Sed & Edictum sententiæ Felice Papæ univer-

sis in urbe Constantinopoli legendum proposuit. Inter sententiâ verò & edictum sententiæ hoc discrimen est, quod sententiâ quidem ipsum nominatim alloquitur Acacium. Nihil enim aliud est quàm epistola Felice Papæ ad Acacium, causas depositionis illius continens, ut ex lectione ejus apparet. Edictum verò est, quo interdicitur universis, tam Clericis, quàm Laicis, ne Acacio in posterum communicent. Id autem sic se habet: *Edictum sententiæ Felice Papæ, propter Acacii Episcopi Constantinopolitani damnationem. Acacius, qui secundo à nobis admonitus, statutorum salubrium non desistit esse contempit, neque in meis credidit carcerizandum, hunc Deus cælitus prolata sententiâ, de sacerdotio fecit extorrem. Ergo si quis Episcopus, Clericus, Monachus, Laicus post hanc denuntiationem eidem communicaverit, anathema sit, Sancto Spiritu exequente.* Erravit igitur Blondellus, qui in libro de Primatu, scribit Tutum defensorem, vel potius Monachos Acæmitenses, edictum sententiæ Felice Papæ Acacio tradidisse. Immo sententiâ ipsam tradiderunt Acacio, ut præter Scriptores supra memoratos, disertè testatur Evagrius in libro 3. His omnibus fideliter peractis, sicut in mandatis acceperat, Tutus, cùm se ad reditum jam pararet, dolis Acacii circumventus est. Missus enim ad eum senex quidam Maronas nomine, magnam vim pecuniæ ei pollicitus est, si Acacio consentire vellet, eique omnia quæ Romæ contra ipsum agebantur, aperire. Quod quidem Tutus amore pecuniæ corruptus, scriptis litteris se facturum spondit. Verum Rufinus & Thalassius Archimandritæ, & cæteri Monachi Constantinopoli & per Bithyniam constituti, simul atque Tutus Romam reversus est, litteras scripserunt ad Felicem Papam, quibus cum de prodicione Tuti certiore fecerunt, missi etiam Tuti ipsius litteris. Quibus in conventu Episcoporum recitatis, cùm eas à se scriptas esse Tutus confessus fuisset, officio pariter & sacrosanctâ Communione privatus est, ut docet Felix in epistola ad supradictos Archimandritas, quam primus in lucem edidit Jacobus Sirmundus. In ea epistola corrupta sunt hæc verba: *Læta sunt enim littera ipsius in conventu fratrum, qualiter pacto, interpositâ personâ, Marone condemnato, ei cui sententiâ portarat, inhaesisse creditur. Quæ sic corrigenda esse existimo: Qualiter pacto interposito, per senem Maronam condemnato ei cui sententiâ portarat, inhaesisse creditur.*

In Caput VI.

Cæterum in edicto sententiæ quod superius adduximus, difficultate non carent hæc verba: *Acacius qui secundo à nobis admonitus, &c.* Primò quidem admonitum esse scimus Acacium à Felice Papa per epistolam ad ipsum scriptam, quam Legati sedis Apostolicæ Vitalis atque Misenus Constantinopolim detulerunt. Sed secunda ejusdem admonitio quæ-

quam sit, & quando missa fuerit, obscurum est. Liberatus quidem in Brevariario scribit, post damnationem Vitalis atque Miseni, cum Acacius manifestè deprehensus esset hæreticus, Felicem Papam in Synodicis Litteris quas ad eum scripsit, ita posuisse: *Peccasti: ne adicias; & de prioribus supplicia.* Liberatum sequutus est Baronius in Annalibus Ecclesiasticis. Verùm observavi, in Acacianæ historiae narratione Liberatum sæpius hallucinari: idque ex hoc loco manifestissimè convincitur. Qui enim fieri potest, ut Felix Papa has Synodicas litteras quas refert Liberatus, post damnationem Vitalis ac Miseni ad Acacium scripserit, cum constet Felicem Papam, quarto aut quinto die post damnationem illorum, sententiam depositionis misisse ad Acacium, ut superius demonstravi. Alia igitur querenda est admonitio, quâ Acacius secundo admonitus fuerit à Felice. Mihi quidem hæc secunda admonitio non alia videtur esse, quam Libellus citationis à Felice Papa ad Acacium transmissus per Vitalem ac Misenum Legatos: qui sic incipit: *Episcopali diligentia commouente, debuerat dilectio tua, &c.* Nec dubitabit, ut spero, quicumque cum libellum legerit, quin hæc sit secunda admonitio Felicis Papæ ad Acacium missa. In hac enim epistola Felix Papa benignè monet Acacium, ut accepto libello accusationis quem Joannes Tabennesiota sedi Romanæ adversus ipsum obtulerat, Romam quamprimum proficisci maturet, objectis criminibus responsurus in conventu Episcoporum Italiae.

In Caput VII.

IN sententia item depositionis quam Felix Papa misit Acacio, locus est quidam qui lectorem conturbare merito possit. Sic enim legitur in fine ejus sententiæ: *Sublatum tibi nomen & manus ministerii sacerdotalis agnosce. Sancti Spiritus iudicio, & Apostolicâ auctoritate damnatus, nunquamque anathematis vinculis exuendus.* Nimia enim profectò videtur illa severitas, & aliena ab Anistite Christiano, hominem anathematis vinculo ita obstringere, ut eo nunquam exui penitus possit. Sed non hæc fuit mens Felicis Papæ, qui omnibus votis semper optavit, ut Acacius abjecto pristino errore, & repudiatâ hæreticorum Communionem, ad unitatem Ecclesiæ Catholicæ reverteretur. Cum ergo dicit Acacium nunquam anathematis vinculis exuendum esse, verba sunt comminantis, quibus Acacio denuntiat nunquam illum anathematis vinculo liberandum, nisi resipuerit & ab hæreticorum communicatione se se penitus abruperit. Ita certè hunc locum explicat Gelasius Papa in tomo de anathematis vinculo, in quo respondet Orientalibus, in sententia damnationis Acacii hæc Felicis Papæ verba reprehendebant. Verba Gelasii sunt hæc: *Quod etiam in Acacii sententia rationabiliter intueendum est, in qua etiamsi ei dictum est; Nunquamque solvendus: non est adjectum*

A tamen: *Etiamsi resipueris; etiamsi ab errore discesseris; etiamsi prevaricator esse destiteris. Quapropter in aperto est, ita dictum: Nunquam solvendus: sed talis scilicet, qualis est & ligatus: non autem talis effectus, qui sicut ligandus non erat, sic absolutus esse dicebatur.* Et aliquando post: *Itaque ipse in se insolubilem fecit esse sententiam, qui talis permanere delegit, qualis veraciter non posset absolvi, &c.*

In Caput VIII.

Resellitur Baronii sententia.

HÆc sunt quæ ad illustrationem historici Acacianæ ex optimis Scriptoribus collecta, pro virili parte contulimus; quæ aut à Baronio prætermissa, aut secus quam oportuit, commemorata sunt. Nam Baronius ad annum Christi 484. postquam retulit damnationem Vitalis atque Miseni, de Acacio ita scribit. His peractis, aliâ sessione cognita est Acacii causa; allatisque in medium cunctis manifestis ab eo perpetratis criminibus, sententiâ omnium est iudicatus; hæreticorum participatione pollutus. Atne sic quidem in eum excommunicationis sententiam intorquere Patribus hæcenus visum est: sed scriptis ad eum rursus litteris Synodalibus, admonitus est ut resipisceret: aliâ sciret, se excommunicationis sententiâ percellendum. De hac autem quæ præcessit sententiam admonitione testatur Liberatus. Et paulò post: *Porrò desiderantur ejusmodi litteræ Synodales ad Acacium missæ. Constat autem tantum abuisse, ut Acacius resipisceret: ut mox Joannem illum Apameæ Episcopum electum, qui nuper ipso Acacio agente, fuerat à Romano Pontifice cum Petro excommunicatus, idem Acacius creavit Tyri Episcopum: Petrum verò Fullonem confirmavit in sede Antiochena, ut Papæ Felicis litteræ datæ ad Clerum Constantinopolitanum declarant, quæ inferius recitandæ erunt.* Multa sunt in hac narratione quæ Baronio concedere non possumus. Primò enim quæ de Synodalibus litteris à Felice Papa ad Acacium missis scribit ex Liberato Diacono, ea nos paulò supra abundè, ut opinor, refutavimus. Deinde quod Baronius affirmat dilatam fuisse damnationis sententiam in Acacium, id manifestè resellitur ex epistola ipsius Synodi Romanæ ad universos Presbyteros & Archimandritas Constantinopoli & per Bithyniam consistentes. In hac enim epistola quæ gestorum in illa Synodo Romana accuratam narrationem complectitur, primò quidem Vitalis ac Misenus damnati esse dicuntur: postea verò, nulla interposita dilatione, Acacius à sacerdotali honore & Ecclesiastica Communionem remouetur. Verba Epistolæ sunt hæc: *His ergo deterioribus compertis, Vitalem atque Misenum à sacerdotali collegio & sacrosancta Communionem suspendimus. Acacium quoque membrum Christi peruciosius inhiantem, & per*

per civitates atque provincias, unam de Fide Catholica Ecclesiam dissipantem, inter Episcopos sanctos, atque inter Christianos judicavimus non haberi. Qualiter enim fieri poterat, ut scindens tunicam Christi, quam nec crucifigentes cum dividere ausi sunt, in numero fidelium conseretur. Igitur omnia qua nobis in timore Dei competunt, cogitantes, ac providentes, ne toties extincta Eutychniana pestis hareses, cujus Acacius defensor est ac patronus, serpens ut cancer Christi membra disperderet; cum jam nunc ut partem putridam anathematizamus sententia memorata abscissum. Vides nullam hic mentionem fieri dilationis interpositae; sed post damnationem Vitalis atque Miseni, sententiam excommunicationis continuè in Acacium esse vibratam. Quod si dilatio interposita fuisset, procul dubio id retulissent Episcopi in Epistola Synodica ad Archimandritas. Id enim ad exaggerandum crimen Acacii, non mediocre pondus habuisset; Sed nec Gelasius Papa in Gestis de nomine Acacii, mentionem ullam facit interpositae dilationis. Sic enim scribit: "Quibus rebus habita Synodo commotus beatissimus Papa, Vitalem & Misenum ab officio & communione suspendit, Acaciumque damnavit. Quod autem Baronius addit, Acacium post damnationem Vitalis atque Miseni, Joanni Antiocheni Episcopo Tyrionum Episcopatum tradidisse, in eo graviter hallucinatur. Diu enim ante Synodum Romanam qua Vitalis ac Misenus damnati sunt, Joannem illum ad Episcopatum Tyri promoverat Acacius, ut docet Gelasius in Gestis de nomine Acacii. Ibi enim scribit Joannem Tabennefiotam, cum Romam venisset, legereturque illi Epistola Acacii ad Simplicium Papam, qua postulabat ut Petrus & Joannes Antiocheni iudicio sedis Apostolicae condemnarentur, hac etiam in parte gravissimos Acacii lapsus atque excessus observasse. Verba Gelasii sunt hæc: *Quod cum presatus Joannes Alexandrinus Episcopos relegisset, tacere non potuit, quod Joannem illum quem Acacius damnaverat cum Petro, & sine remedio penitentia fecit ab Apostolica sede damnari; post tot damnationes Tyrionum miserit Ecclesia presidere. Postquam ergo non solum nihil profecisse litteras predecessoris sui sanctus Felix Papa cognovit, & iudicia quadam ab Acacio fieri in eversioem totius Ecclesiastica disciplina, electis Vitale Episcopo, &c. Cum igitur Joannes Alexandrinus Romam venerit Trocundo & Severino Coss. hoc est, anno Christi 482. Joannis Antiocheni promotio ad Episcopatum Tyri, quae ab Acacio facta esse dicitur, ante illius adventum acciderit necesse est. Neque enim Joannes Alexandrinus narrabat Romanis, nisi ea quae ante ipsius adventum contigerant, & quae Romani nondum didicerant. Sed & Felix Papa in sententia damnationis adversus Acacium prolata, ubi omnes illius excessus, seu, ut verbo ejusdem Felicis utar, transgressiones, servato temporum ordine commemorat, hanc primam refert: Alienarum tibi provinciarum jura temerariè vindicasti; hæreticos per-*

Avafores, atque ab hæreticis ordinatos, & quos ipse damnaveras atque ab Apostolica instituti sede damnari; non modò communioni tuæ recipiendos putasti, verum etiam aliis Ecclesiis, quod nec de Catholicis fieri poterat, præfidere fecisti; aut etiam honoribus quos non merebantur, auxisti. Testatur hoc Joannes, quem à Catholicis Apameæ non receptum, pulsumque de Antiochia, Tyrii præfecisti. Sed Liberatus in Breviario cap. 18. hanc promotionem Joannis Antiocheni ad Episcopatum Tyri, quæ per Acacium facta est, refert ante legationem Vitalis ac Miseni, perinde ac Gelasius in Gestis de nomine Acacii; cujus etiam verba describit. Fefellit Baronium Epistola Synodi Romanæ ad universos Presbyteros & Archimandritas Constantinopoli & per Bithyniam consistentes; in qua leguntur hæc verba: Adjectum est etiam tunc cum ista in examinatione tractatur, quod Acacius Joannem illum Tyrionum Ecclesiæ fecerit præsidere, qui Apamenis à Petro Antiochenæ Ecclesiæ Tyranno fuerat Episcopus ordinatus, &c. Verùm hæc verba non id dicunt quod Baronius existimavit, Joannem scilicet Tyrionum Ecclesiæ ab Acacio præpositum fuisse, tunc cum Acacii causa in Romana Synodo examinaretur; sed id tantum dicunt: Dum Acacii crimina in supradicta Synodo discuterentur, adjectum illud esse inter cætera, quòd Joannem Antiochenum olim à se damnatum, & quem à sede Apostolica unà cum Petro Antiocheno damnari curaverat, Tyrionum Ecclesiæ præfecisset. In quo duplex erat delictum; tum quod provincias nihil ad se pertinentes temerè invasisset, Antiochenum scilicet, & Tyrionum Episcopum ordinando; tum quòd hominem, & à se, & à sedis Apostolicæ iudicio condemnatum, citra ejusdem sedis consensum, non modo in communionem suam recepisset, verum etiam ad honorem sacerdotii promovisset. Quod si quis scire desiderat, quandonam id factum fuerit ab Acacio, tempus ipsum mihi videor deprehendisse. Nam cum Calendio jussu Zenonis Augusti, Antiochenis Episcopus ab Acacio ordinatus fuisset Constantinopoli; id autem factum est anno Christi 482. Trocundo & Severino Coss. Antiochenes ejus regni ignari, Joannem cognomento Codonatum eodem tempore Episcopum creaverunt. Quod cum Imperatori nuntiatum fuisset, Zeno suasi Acacii qui apud ipsum plurimum poterat, præcepit ut Joannes in Episcopatum Tyri transferretur. Refert id Theophanes in Chronico pag. 110. his verbis: *ἔτιαν ἢ δὲ τὰ πολὺ μὲν τα εἰς εἴρημην, ἐβίβωσαν τὸν ἀρχιεπὶ τὸν Κ. Π. χειροτονῆσαι ἐπίσκοπον ἀντιοχείας, ἡ ἰχαιοτόνησε Καλανδίου. Ἦσαν ἢ οἱ ἀντιοχείας χειροτονήσαντες δὲ ἀγνοίαν ἰωάννου τὸν λεγόμενον Κωδωνάτου, ὃν ὁ Καλανδίου εἰς τὴν αὐτοῦ ἐποίησεν τῆς ἀπτοχείας μετανεσπορίαν.* Ejusdem Joannis Codonati meminit Victor Thuronensis in Chr. sed præposterè ut solet. Sic enim scribit: Post Consulatum secundum Longini V. C. Petrus Antiochenus sub damnatione moritur, & in ejus loco Calendionem ordinat Acacius. Orientales au-

tem Episcopi, tanquam nescientes, Joannem cognomento Codonatum eidem Antiochenæ Ecclesiæ consecravit Episcopum. Theophanes quidem Joannem Codonatum in Episcopatum Tyri ab Acacio translatum esse non dicit. Sed verisimile est Calendonem qui ab Acacio consecratus fuerat suasu Acacii Joannem illuc transfuisse. Quod ergo suadente & auctore Acacio factum fuerat, rectè ab eo actum esse dicunt Episcopi Italix in Epistola Synodica, & Felix Papa in sententia damnationis Acacii. Unum adhuc superest in Baronii verbis superius allatis, quod merito quis reprehenderit. Epistolam enim illam Synodi Romanæ ad universos Presbyteros & Archimandritas Constantinopoli & per Bithyniam consistentes, vocat Baronius litteras Felicis Papæ ad Clerum Constantinopolitanum. Et quod ad Felicis quidem nomen attinet, id Baronio facile concesserim; modò ex litteræ à Felice scriptæ in-

telligantur totius Synodi nomine. Sed quod dicit Baronius eas ad Clericos Constantinopolitanos datas esse, in eo non assentior Baronio. Datas enim sunt ad Archimandritas urbis Constantinopoleos & provinciæ Bithyniæ, qui Presbyterorum erant honore decorati. Certè Episcopi in Epistola illa ad universos Presbyteros & Archimandritas Constantinopoli & per Bithyniam consistentes, testantur se eisdem litteras misisse ad Clerum urbis Constantinopolis. Distinguendi sunt igitur Presbyteri & Archimandritæ Constantinopoli à Clero ejusdem civitatis. Eosdem porò esse Presbyteros & Archimandritas docet Epistola tertia Felicis Papæ à Jacobo Sirmundo edita, quæ hanc habet inscriptionem: Felix Rufino, Thalassio, Presbyteris & Archimandritis, & cæteris Monachis circa Constantinopolim & Bithyniam constitutis.